

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Bc. M. M.**, proti žalované: **Univerzita Hradec Králové**, se sídlem Rokitského 62, Hradec Králové, zast. JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Jana Masaryka 632, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. května 2013, čj. REKT/596/13, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 16. května 2013, čj. REKT/596/13, a rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty Univerzity Hradec Králové ze dne 1. března 2013 o vyměření poplatku spojeného se studiem, se z r u š u j í a věc se žalované v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení v částce 3.000,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaná nevyhověla důvodům uváděným v žádosti žalobce proti vyměření poplatku spojeného se studiem a potvrdila rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty Univerzity Hradec Králové (dále také jen „UHK“) ze dne 1. března 2013, kterým mu byl vyměřen poplatek spojený se studiem ve výši

14.000,- Kč za každých započatých šest měsíců studia s počátkem od 1. března 2013 do 31. srpna 2013.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že poplatky spojené se studiem řeší ustanovení § 58 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), a v souladu s jeho odstavcem 6 je každoročně upravuje rektorský výnos. V těchto dokumentech je stanoveno, že poplatek za studium studenta, který studuje déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok, činí za každých započatých šest měsíců částku uvedenou v příloze rektorského výnosu č. 5/2012. Dále je v nich stanoveno, že při posuzování žádosti studenta o prominutí nebo snížení tohoto poplatku rektor přihlédne zejména ke studijní aktivitě a studijním výsledkům a k sociální nebo zdravotní situaci studenta.

Dále žalovaná uvedla, že ve studijním programu N6701 Politologie studuje žalobce k datu vyměření poplatku déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok. V současném studijním programu studuje od 28. 8. 2009, přičemž od této doby je odečtena doba přerušení studia 9. 3. 2011 – 1. 9. 2011 a od 1. 11. 2012 – 10. 2. 2013. Současně je k době studia přičtena doba jeho předchozích nedokončených studií v bakalářských a magisterských studijních oborech, konkrétně studijní program B6202 Hospodářská politika a správa - od 13. 7. 2002 do 18. 11. 2003 a studijní program B6202 Hospodářská politika a správa - od 10. 9. 2004 do 23. 5. 2008, z něhož je odečtena doba přerušení od 7. 12. 2005 do 23. 5. 2008. Standardní dobu studia prodlouženou o jeden rok tak žalobce překročil o 857 dní.

Žalovaná po posouzení zdůvodnění žádosti žalobci poplatek neprominula ani nesnížila.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalované považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, přičemž vady shledává jak v otázkách skutkových, tak i právních.

Žalobce má zato, že provedená skutková zjištění jsou nepostačující a rozhodnutí o přezkumu i rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty jsou vzhledem k nedostatečnému odůvodnění nepřezkoumatelná.

Dle žalobce porušila žalovaná zásadu materiální pravdy, a to tím, že nezohlednila před svým rozhodnutím všechny skutečnosti, které v řízení nastaly. S poukazem na novelizaci ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách s účinností od 1. 4. 2013, dle které se od celkové doby studia nejdříve odečte uznaná doba rodičovství, má zato, že při přezkoumávání rozhodnutí měla žalovaná zohlednit skutečnost, že v souvislosti s výchovou svého syna čerpal rodičovskou dovolenou. Současně žalobce namítl, že žalovaná měla pro stanovování lhůt užít obecná pravidla, neboť zákon o vysokých školách způsob počítání času neupravuje. Nezohledněním obecných právních zásad pro počítání času došlo k chybnému vymezení zpoplatněné doby.

Žalobce shledává zásadní problém i v otázce samotného stanovení poplatku za prodloužení doby studia a jeho charakteru, a to při zahrnutí všech předchozích neúspěšných studií do doby současného studia. Rozšířením ustanovení § 58 zákona o vysokých školách novelou (zák. č. 147/2001 Sb.) o započtení doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně, nabyla tato platba spíše než povahy poplatku, povahu sankce, pro kterou je charakteristická její preventivní a represivní funkce. „Poplatek“ za předchozí řádné neukončení studia je dle žalobce postihem společensky nežádoucího chování a tedy sankcí a ne poplatkem. Přitom má zato, že nepatří do skupiny studentů, kteří by si „uměle“ protahovali dobu studia. Pokud v minulosti studia zanechal, aniž vysokou školu dokončil, stalo se tak pod vlivem závažných okolností. Konstrukce poplatku se započtením doby všech předchozích studií řádně neukončených tak dle jeho názoru není úhradou související s činností konkrétní veřejné instituce – UHK, neboť nezohledňuje výhradně to, co nastane, ale i to, co se již stalo. Jde tak o hybrid poplatku a sankce. Nespravedlnost a nezákonnost postupu podle současné úpravy zákona o vysokých školách žalobce spatřuje i v tom, že u všech „trestných činů“ nastává promlčení, zahlázení či prekluze. Žalobce však již nikdy nebude studijně „bezúhonný“, což pociťuje jako zásah do práva na ochranu dobré pověsti. V duchu zásady nulla poena sine lege pokládá postih za neukončení studia ve skutečnosti za nezákonnou sankci zasahující sféru jeho práv. Poplatek zohledňující doby všech předchozích studií je proto dle jeho názoru v rozporu s právními principy a ústavními zákony České republiky. Zpoplatňování pouze těch studentů, kteří předchozí studijní programy neukončili, ale v dalším studiu pokračují, označil žalobce i jako nespravedlivé a diskriminační. Navíc je paradoxní, že by měl platit poplatek UHK v závislosti na studiu neukončeném na Masarykově univerzitě v Brně.

Žalobce dále brojí i proti shromažďování a zpracovávání údajů vysokou školou o předchozím neúspěšném (neukončeném) studiu studenta na jiné vysoké škole. Vysoká škola dle ustanovení § 88 zákona o vysokých školách eviduje a zpracovává údaje pouze o svých studentech. Matrika studentů však není veřejným rejstříkem a jednotlivé vysoké školy nemají zákonnou možnost neomezeně nahlížet do údajů o studentech jiných vysokých škol. Vysoká škola sice eviduje předchozí vzdělání studenta, není však patrné, že by byla oprávněna shromažďovat a zpracovávat údaje i o předchozím neúspěšném (neukončeném) studiu studenta na jiné vysoké škole. K účelu stanovenému v § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách mohou být dle žalobce využity pouze údaje zpracované v matrice studentů, tedy zákonné údaje o studentech na dané vysoké škole, ale ne na jiné. Žalobce ani nevidí důvod, proč by současná vysoká škola, na které úspěšně a řádně studuje, měla vědět, že kdysi skončilo jeho studium neúspěchem. Tento aspekt označil za dehonestující zásah do práva na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti a také do práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Dle žalobce nemá vysoká škola pro informace o „jiném předchozím neúspěšném studiu“ žádný zákonný zdroj a případné shromažďování a zpracovávání takových údajů by mohlo být nezákonným nakládáním s osobními údaji.

V řízení o stanovení poplatkové povinnosti došlo dle žalobce i k porušení základních zásad činnosti správních orgánů, zejména zásady legality a zásady materiální pravdy. Obecně se jakákoliv „registrační poplatková povinnost“ váže až k okamžiku vzniku poplatkové povinnosti. Čl. 1 bod 6 rektorského výnosu č. 5/2012 UHK však požaduje provádět „registraci“ ještě před vznikem poplatkové povinnosti. Uvedené ustanovení vnitřního předpisu školy tak překračuje rámec ústavního pořádku ČR, neboť ukládá povinnost, která nemá zákonné zmocnění.

Závěrem žalobce poukázal na to, že dle ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách má být výše poplatku, stejně jako forma jeho placení a splatnost, určena statutem veřejné vysoké školy. Předmětný poplatek mu však byl vyměřen na základě Rektorského výnosu č. 5/2012, což není vnitřní předpis školy stanovený uvedeným ustanovením.

V písemném vyjádření k žalobě vyslovila žalovaná nesouhlas se žalobou, tvrzení v ní uvedená označila za neodpovídající skutečnosti, navrhla proto její zamítnutí. Má zato, že jde spíše o právní úvahy a teoretické diskuze o tom, jak by měla vypadat některá ustanovení zákona o vysokých školách. Uvedla, že rektor v rozhodnutí náležitě vysvětlil, z jakých důvodů považuje rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty za správné. Žalovaná konstatovala, že při respektování názoru vysloveného zdejším soudem ohledně požadavku na odůvodnění rozhodnutí rektora má však zato, že s ohledem na specifika vysokého školství je nepřiměřeně formalistický. V návaznosti na to označila polemiku žalobce s tím, že rozhodnutí neobsahuje výslovně, jaká je standardní doba studia v oboru, který on studuje, a tudíž je rozhodnutí nepřezkoumatelné, za účelovou a zavádějící. Za nepravdivé přitom označila tvrzení žalobce, že z rozhodnutí není patrné, o jakou dobu překročení studia se u něho skutečně jedná a zda tato doba předepsanou dobu studia překračuje. Podrobně specifikovala, která doba studia žalobce a jak byla započítána při výpočtu předmětného poplatku. Za nepatřičnou pak označila polemiku žalobce o tom, že žalovaná nezohlednila obecné právní zásady pro počítání času. Aplikace občanského zákoníku, kterého se žalobce dovolává, není na daný případ možná, protože není lex generalis ve vztahu k zákonu o vysokých školách.

Za zcela nesprávné označila žalovaná závěry žalobce o tom, že je postup UHK protizákonný a protiústavní, když jsou započítávány všechny doby studia bez ohledu na to, kdy byla absolvována. Je-li studium na vysoké škole bezplatné, pak je bezplatné pro ty, kteří studují řádně a plní své studijní povinnosti, ne pro ty, kteří studium jen předstírají. Pokud jde o placení poplatků za nadstandardní dobu studia, nejde o žádnou nezákonnou sankci zasahující do sféry práv studenta, ale o zpoplatnění takového „nestudia“. Poplatek přitom není vyměřen zpětně, ale za aktuální období nadstandardního studia.

Žalovaná nesouhlasila ani s námitkou, že poplatek nebyl stanoven v souladu s ustanovením § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách. Poplatky spojené se studiem, tedy výši poplatku, formu placení a splatnost určuje čl. 30 statutu UHK, v jehož bodu 6 je uvedeno, že konkrétní výši poplatků za studium zveřejní rektor výnosem pro příští akademický rok do konce ledna příslušného kalendářního roku. Poplatek byl proto v daném případě vyměřen v souladu se zákonem, tj. v souladu se statutem, neboť statut zmocňuje rektora stanovit konkrétní výši poplatků pro ten který akademický rok, a to se také v daném případě stalo. Úvahy žalobce o legalitě

poplatkové povinnosti, o legalitě matriky studentů, jakož i další úvahy překračující rámec předmětu sporu, označila za irelevantní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když účastníci s tímto postupem souhlasili způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z listin založených v předloženém správním spise je zřejmé, že děkankou Filozofické fakulty UHK byl žalobci vyměřen poplatek spojený se studiem ve výši 14.000,- Kč za každých dalších započatých šest měsíců studia s počátkem od 1. března 2013 do 31. srpna 2013. Jeho vyměření bylo odůvodněno tím, že žalobce jako student „studuje ve studijním oboru N6701 Politologie déle než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok“. Dále je uvedeno, že jeho doba studia v současném studijním programu se počítá od 28. 8. 2009 s přerušením studia od 9. 3. do 1. 9. 2011 a od 1. 11. 2012 do 10. 2. 2013, a jsou konkretizována jeho předchozí studia započítávaná do standardní doby studia (studijní program B6202 Hospodářská politika a správa od 13. 7. 2002 do 18. 11. 2003, studijní program B6202 Hospodářská politika a správa od 10. 9. 2004 do 23. 5. 2008) a přerušení studia od 7. 12. 2005 do 23. 5. 2008.

Proti rozhodnutí o stanovení poplatku žalobce podal žádost o jeho přezkoumání, kterou žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedla, od kdy žalobce studuje v současném studijním programu, dobu přerušení jeho studia, která byla odečtena od celkové doby, a zároveň i dobu jeho předchozích nedokončených studií v bakalářských a magisterských studijních oborech, která byla přičtena. Konkretizovala, o kolik dní překročil žalobce standardní dobu studia prodlouženou o jeden rok.

Za zásadní žalobní námitku lze označit námitku, že předmětný poplatek byl žalobci vyměřen v rozporu se zněním ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách na základě Rektorského výnosu č. 5/2012 a nikoliv určen vnitřním předpisem školy.

Ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách stanoví, že „*veřejná vysoká škola zveřejní výši poplatků spojených se studiem pro příští akademický rok před termínem pro podávání přihlášek ke studiu. Výši, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy*“. Týká se to i poplatků dle odstavce třetího zmíněného ustanovení, dle kterého, studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu. Odstavec druhý téhož ustanovení přitom určuje, jak se stanoví základ poplatků spojených se studiem (5 % z průměrné částky připadající na jednoho studenta z celkových neinvestičních výdajů poskytnutých ministerstvem ze státního rozpočtu veřejným vysokým školám v kalendářním roce), který vyhláší ministerstvo do konce ledna kalendářního roku.

Statut UHK v rozhodném znění upravuje poplatky spojené se studiem v článku 30. V jeho odstavci druhém je uvedeno, že studuje-li student v bakalářském nebo magisterském studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok, činí poplatek za studium podle § 58 odst. 3 zákona za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu podle § 58 odst. 2 zákona a nejvýše desetinásobek základu násobeného koeficientem ekonomické náročnosti studijního programu. Dále je zde uvedeno, že konkrétní výše poplatku je stanovena rektorským výnosem. Rektorský výnos č. 5/2012 ve svém článku 1 odst. 3 pak stanovil, že poplatek činí částku uvedenou v příloze výnosu bez ohledu na formu studia. Příloha č. 1 výnosu stanovila výši poplatku za studium v jednotlivých studijních programech, tj. konkrétně částku 14.000,- Kč za studium ve studijním programu N6701 Politologie, který studuje žalobce, a ten mu také byl vyměřen.

Z uvedeného je zřejmé, že Statut UHK nestanoví přesnou výši poplatku za prodlouženou dobu studia, nýbrž pouze rozsah, v rámci něhož určuje konkrétní výši poplatků pro příslušný akademický rok svým výnosem rektor.

Při posouzení otázky, zda je tato úprava Statutu UHK v souladu s ustanovením § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách, krajský soud vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, čj. 7 As 41/2013-37 (dostupném na www.nssoud.cz, současně publikovaném i pod č. 2917/2013 Sb. NSS), a to, že zákon o vysokých školách „*zcela explicitně vyjadřuje požadavek, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Hovoří-li ustanovení § 58 odst. 6 věta druhá ZVŠ o výši poplatku, zjevně tím má na mysli požadavek, aby byla ve statutu určena konkrétní částka poplatků nebo alespoň určeno zcela jednoznačné pravidlo (vzorec) pro výpočet konkrétní částky poplatků. Jiný závěr by byl ve zjevném rozporu s jazykovým výkladem tohoto ustanovení... veřejná vysoká škola je vždy vázána zákonem. Platí pro ni totiž zásada, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Při ukládání povinností je tak i pro samosprávu určující primárně zákonná úprava, v jejíchž mezích se musí pohybovat. To platí jak pro tvorbu vnitřních předpisů veřejné vysoké školy, tak pro jejich následnou aplikaci při rozhodování o právech a povinnostech adresátů.*“

Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že stanoví-li zákon o vysokých školách, že výše poplatků za studium má být stanovena statutem veřejné vysoké školy, nepostačuje pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán (v tam řešeném případě děkan fakulty). Taková úprava je v přímém rozporu se zněním zákona. Výslovné určení konkrétního vnitřního předpisu, v němž má být obsažena výše poplatků za studium, je zákonným limitem samosprávy veřejné vysoké školy.

Z uvedeného je tedy nutno dovodit, že postup žalované představuje delegaci pravomoci, která je v rozporu se zákonem o vysokých školách. Článek 30 Statutu UHK, stejně jako Rektorský výnos č. 5/2012 vydaný na základě tohoto ustanovení, jsou v části týkající se výše poplatků spojených se studiem v rozporu s ustanovením § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách. Žalobci proto nemohl být na základě nich vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia. Napadené rozhodnutí, jakož i jemu

předcházející rozhodnutí o vyměření poplatku, tak musely být jako nezákonná již z tohoto důvodu zrušena.

Lze podotknout, že zdejší krajský soud rozhodoval v obdobné věci týkající se stejných účastníků (avšak ohledně poplatku za studium za jiné období) již dne 20. 12. 2013, kdy rozsudkem čj. 30 A 120/2012-22 zrušil napadené rozhodnutí rektora UHK. Již v něm rovněž konstatoval, že ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách zcela explicitně požaduje, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. V projednávané věci však článek 30 statutu UHK stanovil pouze rozpětí poplatku spojeného se studiem s tím, že konkrétní výši stanovil rektorský výnos č. 3/2011. Tento způsob stanovení výše poplatku proto shledal rozporným se zákonem s tím, že na základě těchto předpisů žalobci nemohl být poplatek za delší studium stanoven. Kasační stížnost žalované proti tomuto rozsudku následně Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 2. 4. 2014, čj. 1 As 15/2014-38, zamítl, přičemž se se závěry krajského soudu ztotožnil. Poukázal rovněž na své závěry uvedené již v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, čj. 7 As 41/2013-37, přičemž uvedl, že neshledal žádný důvod, proč by se měl od svého právního názoru vysloveného v citovaném rozsudku odchýlit.

Vzhledem ke shora uvedenému, kdy napadené i jemu předcházející rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem a musela být zrušena, staly se další námitky za dané situace bezpředmětnými. Krajský soud proto již pouze ve stručnosti uvádí následující.

Krajský soud nesdílí úvahy a názory žalobce o nezákonnosti a protiústavnosti samotného poplatku, který dle jeho názoru jako sankce zasahuje sféru jeho práv, navíc mající i aspekt dehonestujícího zásahu do práva na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti a také do práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o jeho osobě. Vyměření předmětného poplatku spojeného se studiem zakotvil zákon o vysokých školách při naplnění tam uvedených předpokladů. Poplatek za delší studium a poplatek za další studium, jakožto omezení základního práva podle čl. 33 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má racionální důvody, a to umožnit bezplatný přístup k vysokoškolskému vzdělání zásadně každému (kdo k tomu má příslušné schopnosti) v jednom studijním programu, pokud studium absolvuje ve stanovené přiměřené době, a naopak zpoplatnit studium dalšího studijního programu a studium, které trvá déle než po stanovenou přiměřenou dobu. Z hlediska intenzity je omezení základního práva velmi zdrženlivé, nemá diskriminační povahu a sleduje zcela legitimní účel, a sice spravedlivé a společensky účelné rozdělení prostředků na vysokoškolské vzdělání mezi ty, kteří o toto vzdělání usilují. U studia na veřejné vysoké škole, tj. studia dotovaného státem, má stát bezpochyby důvodný zájem na tom, aby studium nebylo neomezeně prodlužováno. Proto stanovil zákonem standardní dobu studia a za jeho prodloužení o více než jeden rok poplatek. Jeho úhradou se tak student podílí na nákladech na vysokoškolském studiu na veřejné vysoké škole a posiluje se tím i jeho odpovědnost za vlastní studium.

S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vrátil věc žalované v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázána právním názorem soudu v tomto rozsudku

vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ze stejného důvodu zrušil krajský soud i rozhodnutí, které napadenému rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. července 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu